

τὰ ὑπάρχοντά τινος, κλέπτω, ἀπογυμνῶ τινα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) Τσακων. : Τὸν μπάσανε γιὰ ἔμπιστο 'ς τὸ σπίτι τους καὶ τοὺς ἐγύμνωσε Ἀθῆν. Τὸν ἐπίασαν 'ς τὸ δρόμο κλέφτες καὶ τὸν ἐγύμνωσαν αὐτόθι. Ἐπῆρεν ὅ,τι εἶχεν καὶ 'κ εἶχεν κ' ἐγύμνωσαν αὐτοὺς Οἶν. Ἐμπάκαί κλέφτοι τὰ ἐγυμνούσαι τὰν τζέα τοῦ Μιχάλη (εἰσῆλθον κλέπται καὶ ἐγύμνωσαν τὸ σπίτι τοῦ Μιχάλη) Τσακων.

γύμνωση ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. γύμνωσ' Μύκ. κ.ά. γύμνωσ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Τὸ ἀρχ. οὖς. γύμνωσις.

1) Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γυμνοῦ λόγ. κοιν.
2) Τὰ γυμνὰ μέρη τοῦ σώματος Μύκ. : Δὲν ἐδιούσαμε τὴ γύμνωσ' (δὲν εἶδαμε τὰ γυμνὰ μέλη). Πβ. γύμνωμα.

γυμνωσίδα ἡ, Ἡπ. γυμνουσίδα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυμνώνω.

Ἡ πενία, ἡ ἐνδεia ἐνθ' ἀν. : Ἀσμ.

Τὴ ξινιτεά, τὴ γυμνουσιά, τὴν πίκρα καὶ τοῦ Χάρου, τὰ τέσσερα τὰ ζύγιασα, βαρύτερ' εἶν' τὰ ξένα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γύμνωμα 2.

γυμνωσίδι τό, ἐνιαχ. γδυμνωσίδι Κέρκ. (Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γύμνωση καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδι.

Ἡ ὁμαδική γυμνότης ἐνθ' ἀν. : Βλέπεις γυμνωσίδια 'ς τὴ θάλασσα Κάβ.

γυμνωτός ἐπίθ. ἐνιαχ. γυμνωτέ Τσακων. γδυμνωτός Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυμνώνω.

Γυμνός ἐνθ' ἀν. : Τὰν οὐρα π' ἐζᾶκα ἐκὶ γδυμνωτέ (τὴν ὄραν ποὺ ἐπῆγα ἦτο γυμνωμένος) Τσακων.

γυναῖκα ἡ, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Στερνατ. κ.ά.) Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Βουν. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.) γυναῖκα Κορσ. γυν-ναῖκα Χίος (Μάρμαρ.) γυναῖκα Μακεδ. (Χαλκιδ.) γιουναῖκα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εὐβ. (Κύμ.) Λῆμν. Μέγαρ. γουναῖκα Τσακων. (Πραστ. Βάτικ. Χαβουτσ.) γεναῖκα Α. Ρουμελ. (Καρ. Μεσημβρ. Σωζόπ.) Ἀστυπ. Βιθυν. (Κίος) Ἰκαρ. Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κίμωλ. Κύπρ. (Αἰγιαλ. Καλοπαναγιώτ. Κυθρ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ.) Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Νίσυρ. Πάτμ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Τριφυλ. κ.ά.) Σέριφ. Σκῆρ. Σύμ. Σῦρ. Τῆλ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. γεν-ναῖκα Εὐβ. (Κουρ.) γ'ναῖκα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γ'ναῖκα Μακεδ. (Ἀρν. Βαρβάρ. Μεσορ. Σταν. κ.ά.) γυναῖκα Ἀπουλ. (Καλημ.) γυναῖκα Α. Ρουμελ. (Καβακλ. Μικρὸ Μοναστήρ.) Ἰκαρ. Κάλυμν. Καππ. (Ἀνακ. Φάρασ.) Κάρπ. (Ἐλυμπ. Μεσοχώρ.) Κάσ. Λυκαον. (Σίλ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Φιλότ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἀργυρόπ. Ἰνέπ. Κερασ. Νικόπ. κ.ά.) Προπ. (Μαρμαρ.) Σύμ. Σῦρ. Τῆν. (Πύργ.) Χάλκ. Χίος (Πύργ.) γεναῖκα Καππ. (Σίλατ. Σινασσ.) Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Πρόδρομ. κ.ά.) Λυκαον. (Σίλ.) γ'ναῖκα Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Οὐλαγ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ κ.ά.) ξεναῖκα Κέως ζ-ζυναῖκα Κάλυμν. ζ-ξεναῖκα Κάλυμν. κυναῖκα Ἀπουλ. (Κοριλ.) δυναῖκα Χάλκ. γ'ναῖκα Καππ. (Ἀνακ.) Γενικ. γυναικὸς Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Καλαμ.) Ἰκαρ. Κεφαλλ.

Κύνθ. Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) Νίσυρ. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Ξεχώρ. Σαηδόν. κ.ά.) Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. γυναικὸ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) γυναικὸς Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) γεναικὸς Νίσυρ. γεναικοῦ Εὐβ. (Κουρ.) Θράκ. (Μυριόφ.) Κῶς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Σῦρ. γ'νικοῦ Εὐβ. (Στρόπον.) γ'νικοῦ Σάμ. γ'ναικοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουναί-τοῖ Τσακων. γ'ναικοῦ Καππ. (Σινασσ.) γ'ναικαγοῦ Καππ. (Ἀραβ.) Αἰτιατ. γυναῖκαν Ἰκαρ. Κύπρ. Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) γεναῖκαν Κύπρ. γυναῖκαν Πόντ. (Τραπ.) Πληθ. ὀνομαστ. γυναῖκε Καλαβρ. (Μπόβ.) Κορσ. γυναῖκοι Πόντ. (Ματζούκ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) γ'ναῖκας πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γυναῖτσες Πελοπν. (Μάν. Ξεχώρ. Σαηδόν. κ.ά.) γουναῖτσε Τσακων. Γενικ. γυναικῶνε Κεφαλλ. Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Λακων.) γ'ναικοῦν Λέσβ. γυναικιοῦς Προπ. (Κύζ. Πανορμ.) γ'ναικεσιοῦ Καππ. (Σινασσ.) γ'ναικεζιοῦ Καππ. (Φερτ.) Αἰτιατ. γυναῖκας Ἰκαρ. γυναῖτσε Χίος (Πύργ.) γυναῖτσε Τσακων. γυναῖκους Πόντ. (Ματζούκ. Ὁφ.) γυναικιοῦς Ἡπ. (Βούρμπικιν.)

Τὸ Βυζαντ. οὖς. γυναικα, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖς. γυνή. Ὁ τύπ. γεναῖκα ἤδη εἰς παπύρους 5ου καὶ 6ου αἰ. Βλ. S. Kapsomenakis, Voruntersuch. zu einer Gramm. der Papyri, 33.

1) Ἡ γυνὴ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄνδρα κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κοριλ. Στερνατ.) Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ. κ.ά.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Οὐλαγ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ. κ.ά.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἀργυρόπ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ματζούκ. Νικόπ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Βάτικ. Πραστ. Χαβουτσ. κ.ά.) : Ὡς τὴν ἐκδρομὴν ἡμασταν πέντε ἄντρες καὶ τέσσερις γυναῖκες. Εἶμαι γιὰ γυναῖκα καὶ ξεχνῶ. Ὡς τίς τελευταῖες ἐκλογές ψήφισαν καὶ οἱ γυναῖκες κοιν. Ἦταν προκομμένη γυναῖκα καὶ ἀξία Κίμωλ. Ἡπ-ῆσε μιὰ γεναῖκα 'ς τὸδ-δρόμον τζ' ἐλιθούμηνσε Κῶς. Ἐχομε γεναῖτσες γιὰ τὸ τρύγος Σκῆρ. Τὰ γ'ναῖκες φέρι-σκαν νήματα (αἱ γυναῖκες ἔφεραν νήματα) Φλογ. Σπέρ-ζαν τὰ γυναῖτσε (ἔσπερναν αἱ γυναῖκες) Μισθ. Τοῦ γ'ναῖκας γιαιτρικά κάνισκαμ' (ἐχρησιμοποιοῦμεν γυναικεῖα ἰατρο-σόφια) Ἀνακ. Ἀντρας ἄντρα καὶ γ'ναῖκα γ'ναῖκα σαβανιάζ' (= σαβανώνει ἄνδρας τὸν ἄνδρα καὶ γυναῖκα τὴ γυναῖκα) Δίλ. Ἐπῆσαν οἱ γεναῖτρες, ἠδραν τὸν γέρον τζ' ἔκαμαν δέησιν (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Ἐκανι νυχτέρ' ἢ γ'ναῖκα κ' ἐγνιθι καὶ μπάλουνι (ἐκ διηγ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Ἐκοβε τὰν πλεξίδα τὰ γουναίτοῖ (ἐκοψε τὴν πλεξίδα τῆς γυναικὸς) Τσακων. Ἐκεῖ ἢ γ'ναῖκα κάατι κάατ' καθούμεν' (κάατι κάατ' = κάθεται κάτω) Σαμοθρ. || Φρ. Στάμενη γυναῖκα (ὄριμος) πολλαχ. Γυναῖκα τοῦ καιροῦ τῆς (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) πολλαχ. Σωστή γυναῖκα (ἐνάρετος) πολλαχ. Γυναῖκα μετὰ τὰ οὐλα τῆς (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) πολλαχ. Παρδαλὲς γυναῖκες (ἐλευθερίων ἡθῶν) σύνθηθ. Κακὲς γυναῖκες (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) πολλαχ. Ἀχαρε γυναῖκε (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Μπόβ. Κατὴ γυναῖκα (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Κορσ. Ἀσκημες γυ-ναῖκες (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Κύπρ. Οἱ μαρινάδες των ἦσαν γυναῖκες (εἰρων. ἐπὶ ἀνυπάρκτου συγγενείας) Κρήτ. Γυναῖκα κατὰ γυναικοῦ (τελειῶς μόνη, ἄνευ προσ-τασίας) πολλαχ. Κατὰ γυναικοῦ, πολλὰ κουκκία ἐποῖκεν (καίτοι γυνὴ μόνη, συνεκέντρωσε πολὺν σῆτον) Χαλδ. Θὰ πᾶμε κατὰ γυναικὸς (μόνον γυναῖκες) Πελοπν. (Πλάτσ.) || Παροιμ. Ἡ γυναῖκα ἔβαλε τὸ διάβολο 'ς τὸ μπουνκάλι (ὡς λίαν πανούργος) κοιν. Ἐ γυναῖκα ἐκόμβωσε ὁ δαιμόνι (ἐ-

κόμῳσε=ἔδεσεν, ἐξηπάτησε· συνών. με τὴν προηγουμ.)
Ἀπουλ.

Τὰ σέρνει ἢ τρίχα γυναικὸς ἀμάξι δὲν τὰ σέρνει
(πανίσχυρος ἢ γυνή) Σῦρ. Ἡ γυναῖκα ἄμα παντρευτῇ καὶ
τὸ μυνάρι ἄμα σαμαρωθῇ, φαίνονται οἱ πληγές τους (ἐκ
πείρας γνωρίζεται ἡ ἀλήθεια) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Τοῦ εἶπι
ἢ γυναῖκα, τοῦ εἶπι καὶ οὐ Θιός (πείσμων ἢ γυνή) Θράκ. (Ἀ-
δριανούπ.) || Γνωμ. Ἡ γυναῖκα εἶναι ἐφτάφυχη (διὰ τὴν ἀν-
τοχήν της) κοιν. Τὸ μεγαλύτερο θεριὸ εἶν' ἡ γυναῖκα (συνών.
με τὸ προηγούμεν.) Ἀνδρ. Γυναίκας, τουφεκιοῦ καὶ μυνλα-
ριοῦ μὴ διστεύσαι (εἶναι ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνα) Κρήτ.

Γυναῖκα χωρὶς ἐντροπῇ φαῖ χωρὶς ἀλάτι
(ἢ σεμνότης εἶναι ἢ μεγαλυτέρα ἀρετὴ τῆς γυναικὸς) Κε-
φαλλ. Ὁ Θεὸς γὰρ σὲ φυλάει ἀπὸ κακῆς γυναῖκα Πελοπν.
(Γύθ.) || Αἰνίγμ.

Τρυπητὸς κατσουνωτὸς σὲ γυναῖκας τρῦπαμ μπαίν-νει
(τὸ ἐνώτιον) Χίος (Πισπιλ.) Ἡ κουπέλα τὸ 'χ', ἢ γ'ναῖκα
τοῦ εἶχι, οὐ Λιφετ'ς τὸ 'χ' μπρουνστά, οὐ Γαβριήλ πίσου (τὸ
γράμμα λάμδα) Μακεδ. (Χαλάστρ.) || Ἄσμ.

Νὰ 'μουν τ'ξ' ἐγὼ μὴ λυερὴ τ'ξαι σὰν ἐσὲγ γυναῖκα,
ὅπκειος μοῦ ζήταν 'ναφ φιλίν, ἐδίουν του 'γιὼ δέκα
Κύπρ.

Ἡπῆρτα μὲρὸν -ἀμβρὸ γὰρ ταρήσω τίς ἐναί
κ' ἠῶρηκα τόπ πατροῦνα με δύο γυναῖκε
(πῆγα κατὰ πρῶτον γὰρ ἰδῶ ποῖος εἶναι καὶ βρῆκα τὸν νοικο-
κύρη με δύο γυναῖκες) Κύπρ. β) Εἰς τὴν παιδιάν «Μᾶρκος
ἢ γυναῖκα» ἢ ὅψις τοῦ νομίσματος ἐπὶ τῆς ὁποίας παριστά-
νεται γυνή καθημένη ἐνιαχ. 2) Ἡ ὠριμος γυνή, κατ' ἀντί-
θεσιν πρὸς τὴν παιδίσκην κοιν.: Ἡ Ἀννούλα μας μεγάλωσε,
ἐγινε πιά σωστὴ γυναῖκα. Μὴν τὴ μαλώνης τὴ Μαρία, γιατί
δὲν εἶναι πιά παιδί, εἶναι ὀλόκληρη γυναῖκα. Ἐσὺ, γυναῖκα
πιά, παίζεις ἀκόμη με τίς κοῦκλες; κοιν. Ὀλόκληρη γυναῖκα,
δὲ ντρέπεσαι γὰρ πιάνεσαι με τὰ παιδιὰ; Εὐβ. (Βρύς.) Κοζ-
ζάμον γεναῖκα τδ' ἐν ἔδει τρόπους πάνω της (δὲν ἔχει καλὴν
συμπεριφορὰν) Κῶς. 3) Ἡ σύζυγος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Κα-
λαβρ. Πόντ. Τσακων.: Ἐχει δυὸ παιδιὰ ἀπ' τὴν πρώτη του
γυναῖκα. Αὐτὸν τὸν κάνει ὅπως θέλει ἡ γυναῖκα του. Ἡ γυ-
ναῖκα μου μαγειρεύει ὠραῖα. Ἐχει γυναῖκα τὴν κόρη τοῦ
δασκάλου κοιν. Ἡ γ'ναῖκα μ' εἶναι τσάλαβη (= ἀκατάστατη)
Μακεδ. (Γήλοφ.) Τὸ δίνανε τὸ σερικιοβότανο καὶ τὸ πίνανε
ἄδρας καὶ γυναῖκα καὶ κάνανε σερικὰ παιδιὰ Κάλαμ. Μάν-
νις δὲ γένουντι, γ'ναῖκις γένουντι τρεῖς (μητέρες δὲν γίνον-
ται παρὰ μία, ἐνῷ γυναῖκες εἶναι δυνατόν γὰρ πάρε κάποιος
τρεῖς) Θεσσ. (Σκήτ.) Ἐχει μιὰ γυναῖκα, ἢ χάρη τ'ς (πολὺ
χαριτωμένη) Μύκ. Ἐγρατσε τῇ γυναικὸς του (ἔγρατσε=
ἔγραψε) Καλαβρ. Τ' ἐμὸν ἢ γυναῖκα (ἢ σύζυγός μου)
Πόντ. Βρε γυναῖκα, τὸ τσαί τὸ συβαίνει με τὸ βόδι μας
(ἐκ παραμυθ.) Μέγαρ. Τοῦτον δὲν ἄνδρα θὰ τὸχ χωρίση
αὐργιον ἢ γεναῖκα του Τῆλ. Ἐτότες φωνάζει τ'ς γυναῖκας
του καὶ τ'ς λέει, 'γναῖκα, ἐγὼ θὰ πεθάνω (ἐκ διηγ.) Σῦρ. ||
Φρ. Σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις (ἐκ τῶν Πράξ. Ἀποστ. κα'
5, ἐπὶ τῶν συμμετεχόντων πανοικεῖ εἰς ἐορτὴν ἢ ἄλλην τινα
συγκέντρωσιν) λόγ. σύνθηθ. Τὸν ἔβαλε ἡ γυναῖκα του 'ς τὸ
βρακί της (ἐπὶ ἀβούλων συζύγων) κοιν. || Παροιμ. Γυναῖκα
θέλω, τώρα τὴ θέλω (ἐπὶ τῶν ἀνυπομόνων) κοιν.

Πᾶρε σκυλλὶ ἀπὸ μαντρί, γυναῖκα ἀπὸ σοί
(ἢ εὐγενὴς καταγωγὴ ἐγγύησις καλοῦ χαρακτήρος) Πελοπν.
(Γαργαλ.)

Ἡ γυναῖκα εἶναι κόλλα | καὶ γυρεύει ἀπὸ ὅλα
(ὁ γάμος συνεπάγεται πολλὰς ὑποχρεώσεις) Πελοπν. (Λάστ.)

Γυναῖκα καὶ πεπόνι | ἡ τύχη τὰ διαλέγει
(ἢ ἐπιτυχία εἰς τὴν ἐκλογὴν συζύγου εἶναι ζήτημα εὐνοίας
ἐκ μέρους τῆς τύχης) Κρήτ. Τῇ γυναῖκα καὶ τὸ σπῖτι, ἀπῆς
θὰ γενῆς νοικοκύρης, θὰ τὰ μάθης (ἐκ τῆς πείρας ἀποκτᾷ
τις τὴν πραγματικὴν γνῶσιν προσώπων καὶ πραγμάτων)
Κρήτ. || Γνωμ. Ὁ ἀέρας καὶ ἡ γυναῖκα δὲν κλειδώνονται
(δυσφύλακτος ἢ γυνή. Ἡ σημ. ἤδη ἀρχ. Πβ. Εὐριπ., ἀποστ.
(ἐκδ. Nauck) «μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες») Πε-
λοπν. (Περιθώρ.)

Ὁ ἄντρας λέει λεμόνια | κ' ἡ γυναῖκα λέει πεπόνια
(πείσμων ἢ γυνή) πολλαχ. Τοῦ καλοῦ τ' ἀδρου ἢ γ'ναῖκα
ἀπ' τοῦ μὰγ'λου φαίνιτι (ἢ ὅψις τῆς γυναικὸς τεκμήριον
τῆς καλῆς ἢ κακῆς συμβιώσεως μετὰ τοῦ συζύγου της)
Λέσβ. Ὁ πεῖος δέρνει τὴν γυναῖκα του, δέρνει τὸ κεφάλι του
(ὁ πρὸς τὴν σύζυγον σεβασμὸς ἀντανάκλας ἐπὶ τὸν σύζυγον)
Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 231. Ἡ γυναῖκα, ὅσες φορὲς γεννᾷ,
ἐναγεννέεται Θήρ. || Αἰνίγμ.

Δυὸ γυναῖκες πᾶνε πέρα, καθεμιὰ με τὸ παιδί της
(ἐν ὅλῳ τρεῖς: μήτηρ, θυγάτηρ, ἐγγόνη) Πελοπν. (Μεσσην.)
Γεναῖκα ἀναμαλ-λαρχὰ ἔκαμεν γιὸν ὠραῖον, ἄγγονον πελ-
λόν, δισάγγονον λασμένον (τὸ κλῆμα, τὸ σταφύλι, τὸ κρ-
σί, τὸ ξίδι) Κύπρ. Τὸ αἰνίγμ. εἰς παραλλαχ. κ.ά. || Ἄσμ.

Νὰ μὴ τότε πιστέψετε τὸν Κωσταντῇ τὸν ψεύτη,
γεναῖκα 'χει 'ς τὰ Θεραπειά, γεναῖκα 'ς τὸ Νιοχώρι
Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Τὴν γόρημ βοῦ 'δα σήμ-μερα γεναῖκαθ θὰ τὴμ βάρω,
γεναῖκαν γ' ἐδλοητικὴμ με τὸ χρυσὸ στεφάνι
Νίσυρ.

Πῆραν τοῦ Κώστα τὰ παιδιὰ, τ' Ἀλέξη τὴν γυναῖκα
Πελοπν. (Παιδεμ.)

Γιάννο, δὲν ἔχεις μάννα, δὲν ἔχεις ἀδερφῇ
εἴτε καλὴ γυναῖκα, γιὰ γὰρ σὲ λυπηθῇ;
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐπεσε ἡ ἀρρεβῶνα μου 'ς τὸ διάνενο πηγάδι
καὶ ὅπως βρεθῇ γιὰ γὰρ τὴ βρῇ, γεναῖκα θὰ με πάρε
Πελοπν. (Βερεστ. Παιδεμ.)

Μὲ κλαίει κ' ἡ γυναῖκα μου καὶ σὰν παπὶ μαθεύεται
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) β) Ἐπὶ λαγωῶν, τὸ
θῆλυ τοῦ ζεύγους Ἀπουλ.: Ἡ γυναῖκα τοῦ λαγοῦ. γ) Ἡ
διακορευθεῖσα γυνή Κῶς κ.ά.: Σὰν ἠπῆαιν-νένε ἦτον γόρη,
τώρα ποῦ στρέφει εἶναι γεναῖκα. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ.
Θεοκρ., Εἰδύλλ. 27, 64 «παρθένος ἐνθα βέβηκα, γυνὴ δ' ἐς
οἶκον ἀφέρψω» 4) Κατὰ πληθ., γυναῖκες ἐλευθερίων ἡθῶν,
ἱερόδουλοι σύνθηθ.: Πάει 'ς τίς γυναῖκες. Τρώει τὰ λεφτά
του 'ς τίς γυναῖκες. Πῆγε 'ς τίς γυναῖκες καὶ κόλλησε ἀρ-
ρώστιες σύνθηθ. Συνών. πα λ ι ο γ υ ν ν α ῖ κ ε ς, π ο υ τ ᾱ-
ν ε ς, πα σ τ ρ ι κ ῆ ς, π ο λ ι τ ι κ ῆ ς.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γ'ναῖκα Θάσ. Στερελλ.
(Φθιώτ.), Ὁ τὴν Καμημένη Γυναῖκα Πελοπν. (Τριφυλ.) Ὁ τὴν
Λιθωμένη Γυναῖκα Πελοπν. (Γορτυν.) Τρεῖς Γυναῖκες (δν.
τριῶν κορυφῶν τῆς ὀροσειρᾶς Ὀλενοῦ) Πελοπν. (Ἡλ.)

γυναικαδέρφι τό, ἐνιαχ. γυναικαδέλφι Λεξ. Μπριγκ.
γ'νικαδέρφι Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πληθ. γυναικαδέλφᾱ Πόντ.
(Οἰν. Τραπ.) γυναικαδέρφια πολλαχ. γιουνναικαδέρφια Αἰγίν.
γυναικαδέρφια Κῶς (Κέφαλ.) γυναικαδέρφια Αἰγίν. Σκυρ.
γυναικαδέρφια Ρόδ. γ'νικαδέρφια Μακεδ. (Πεντάπ) 'ναι-
καδέρφια Μεγίστ. Ρόδ. 'νικαδέρφια Λέσβ. Μεγίστ. 'νικα-
δέρφια Κάλυμν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐς. γ υ ν ν α ῖ κ α καὶ ἀ δ ῆ ρ φ ι. Ὁ τύπ. γ υ-
ν α ι κ α δ ῆ λ φ ι καὶ εἰς Σομ.

